

Förord riff-raff #2

Att kapitalismen och den globala klassammansättningen genomgått dramatiska förändringar de senaste årtiondena tycks alla vara överens om. Men åsikterna går djupt isär om vari förändringarna består och vilka följder de får för klasskampen.

Efter Sovjetunionens fall och välfärdsstatens kris påstod kapitalets ideologer att kapitalismen segrat, att klasskampen var över och att drömmen om socialism var slutgiltigt begraven. I den offentliga debatten var det nästan omöjligt att föra fram systemkritiska åsikter. Idag är läget glädjande nog ett annat, efter en rad ekonomiska kriser, en mångfald exempel på att klasskampen är allt annat än död och med uppkomsten av den så kallade antiglobaliseringsrörelsen, som ideologiskt utmanar de nyliberala ideologerna.

Plötsligt finns en hel flora av böcker som diskuterar kapitalets globalisering och den nya rörelsens motstånd. De kanske mest lästa om omdiskuterade av dessa böcker är *No Logo* av Naomi Klein och *Empire* av Michael Hardt och Antonio Negri. Till sin karaktär är de väldigt olika: Kleins verk vilar tungt på empirisk studier medan empirin lyser med sin frånvaro hos Hardt och Negri; Hardt och Negri kommer ur den autonoma marxistiska traditionen medan Klein uttryckligen är ickemarxist.

I detta nummer av *Riff-Raff* kommer vi dock att granska båda böckerna kritiskt, då vi menar att de har det gemensamt att bägge ger en felaktig bild av hur kapitalismen har förändrats och därigenom också hamnar fel när det gäller vilka vägar motståndet kan ta.

I samband med recensionen av *Empire* publicerar vi Steve Wrights artikel om Negris klassanalys, som visar hur Negris teorier utvecklades mot bakgrund av den italienska klasskampen på 70-talet. Wright menar att Negri redan då övergav en konkret förståelse av klassen för abstrakta kategorier utan förankring i den samtida verkligheten, i vilka alla verkliga skillnader suddades ut.

Mot globaliseringens effekter svarar arbetare världen över med kamp. I en artikel tar vi upp situationen i Argentina, där nyliberala reformer påtvingade av IMF mötts av massivt motstånd, med strejker, ockupationer, blockader, massdemonstrationer och en form av rådsorganisering underifrån. Artikeln analyserar motståndets sammansättning, vilka grupper det är som bär upp kampen och hur denna spritts. Dessutom tecknas den historiska bakgrunden till dagens situation, vilket visar att de senaste händelserna bara utgör kulmen på en lång kampvåg. Kraven på strukturreformer är på inget sätt unik för Argentina, utan drabbar arbetarklassen världen över. Likaså flammar motståndet upp gång på gång. Nu senast har vi i grannlandet Uruguay sett en liknande utveckling som i Argentina, med massprotester och butiksplundringar.

Ett annat exempel på motstånd mot kapitalets globala omstrukturering har vi hämtat från Frankrike. Henri Simon redogör i artikeln för hur franska arbetare mött fabriksnedläggelser med allt radikalare protester, och med bland annat skadegörelse och hot om att spränga fabriker i luften tvingat kapitalet till kostsamma eftergifter. I en inledning till artikeln jämförs den franska situationen med fabriksnedläggelser på svenska bruksorter.

Slutligen så publicerar vi också en text som diskuterar hur autonomibegreppet används inom den autonoma rörelsen och vilka problem som finns med denna rörelsens självförståelse och kampmetoder.

Vårt syfte med *Riff-Raff* är att skapa ett forum för en teoretisk diskussion för alla som är intresserade av självständig/autonom klasskamp. Texterna representerar alltså inte Folkmakts officiella linje eller något liknande, även om organisationen svarar för utgivningen. Artiklarna vi publicerar ska istället ses som inlägg i en diskussion, där åsikterna får stå för respektive skribent. Alla som känner sig manade är välkomna att bidra med texter.

Nästa nummers övergripande tema kommer att vara *klassammansättning*, ett av de mest centrala begreppen inom den autonoma marxismen. Vi är tacksamma för bidrag om detta ämne, men kommer även att lämna utrymme för texter som går utanför temat.

augusti 2002